

Патријарашка Литургија поводом славе храма Светог Симеона Мироточивог на Новом Београду

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 26. фебруара 2023. године, на празник Преподобног Симеона Мироточивог, светом Литургијом у цркви посвећеној том великом подвижнику, владару и ујединитељу српских земаља, бранитељу Православља и богоносном и светом родоначелнику српском на Новом Београду.

Саслуживали су преосвећена господа епископи марчански Сава и хвостански Алексеј, главни секретар Светог Архијерејског Синода архимандрит Нектарије, директор Патријаршијске управне канцеларије архимандрит Данило, архимандрит Василије (Костић), архимандрит Прокопије из Антиохијске Патријаршије и многобројно свештенство и ђаконство у молитвеном присуству верног народа. Патријарх Порфирије је беседио на тему прочитаног јеванђељског зачала:

- Ево, у данашњем Јеванђељу по Матеју пред велику Четрдесетницу, на Недељу праштања, сам Господ обраћајући се својим ученицима и народу који

га слуша, али и нама, упозорава да је праштање оно што нам отвара пут ка Богу, да је праштање простор и место на коме борави благодат Божја, да је то пут којим Господ долази до нас. Уосталом, то је само објашњење и продужетак молитве Господње, молитве Оче наш, где Господ учи да треба да се молимо говорећи: Опрости нам дугове наше као што ми опраштамо дужницима својим, а онда у наставку обраћа нам се још директније: Ако не опростите дугове и саграшења другим људима, онда ни Бог неће вама опростити. Наравно да је то потпуно јасно и логично. Како би било могуће да ми по једним правилима посматрамо људе око себе, од њих да очекујемо да испуњавају Јеванђеље Христово, да ми очекујемо да се кају, да од њих очекујемо да траже од нас опроштај, а сами та иста правила не примењујемо на себи.

Када слушамо реч Христову, када читамо Јеванђеље, увек морамо знати да се тада Господ нама лично обраћа. Морамо знати да не читамо Јеванђеље и да не слушамо реч Божју да бисмо могли друге да оцењујемо, да процењујемо и на крају друге да судимо. У Јеванђељу се нама Господ лично обраћа! Он ће нас питати шта смо ми учинили, како смо се ми понашали у односу на то што је Господ показао да је пут истине. Неће нас питати да дамо одговоре за друге! Још прецизније, питаће нас како смо се ми опходили према другима, а не како су се други опходили према нама. Зато и каже да опростимо другима, да опростимо ближњима, да опростимо људима, не зато да би они нама опростили, него због тога што је то неопходно како бисмо могли да разумемо реч Божју и како бисмо се отворили за благодати Божју.

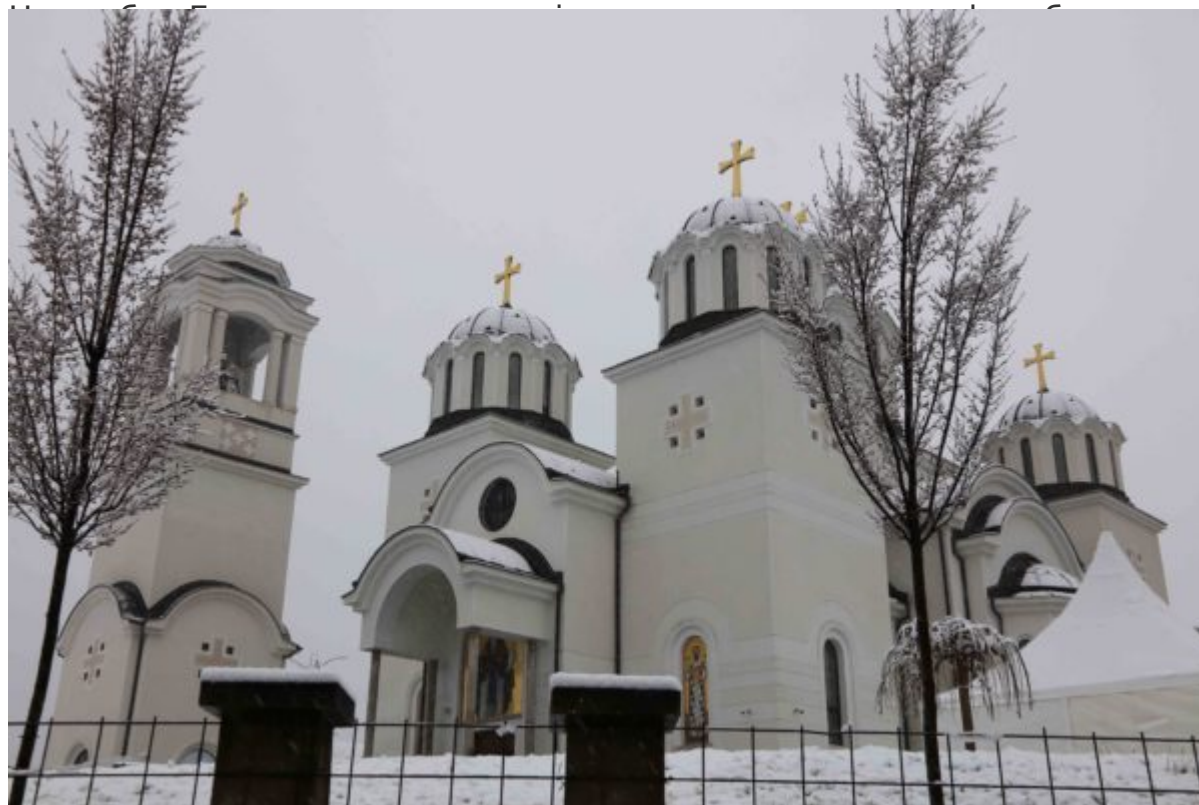
Знамо добро колико је тешко да живимо слободно, да имамо мир у друштву, да имамо истинску и праву радост. Када имамо помисао против некога, макар та помисао била и оправдана, та помисао – која не може да нам дозволи да опростимо – од нас чини сужње, робове. Чак и онда кад смо далеко од оних против којих имамо неке помисли, а камоли од оних које мрзимо и којим не можемо да праштамо, на које смо љути, чак и када их не видимо, чак и када је прошло много времена, уколико се нисмо праштањем ослободили – ми смо сужњи. Због немогућности да опростимо нема мира и нема радости у нашој души. То значи да ће нам Бог опростити оног тренутка када смо ми опростили. Ми смо тада ослободили и деблокирали оне препреке у нашој души које не дозвољавају да се пројави благодат Божја и присуство Његово. Господ је непрестано и увек са нама благодаћу својом, у пуноћи својој, али само је ствар у томе да ми, неретко затворени у себе и нетрпељивошћу одвојени од других, не можемо слободно да се радујемо и то присуство Божје не можемо ни да препознамо.

У данашњој јеванђељској причи Господ нам објашњава како треба да постимо имајући у виду правила, тј. упуства која Црква човекољубиво поставља пред нас, али и да знамо да правила нису циљ, да пост није нешто што се своди на оно што је спољашње. Ни у ком случају пост није дијета и не тиче се нашег спољашњег изгледа. Пост је само средство, пут који нас води до циља, а то је Христос, заједница са Њим, и то је наш ближњи. Зато у посту треба водити рачуна о духу поста, о суштини поста, а суштина је борба против егоизма и самољубља, што је предуслов онога што је циљ поста, а то је љубав према Богу и ближњем. Зато треба постити у сагласају, наравно, са правилима која Црква поставља, али пре свега у складу са духовним саветима свештеника. Наши духовници ће знати најбоље да, заједно са нама, процене која је то наша мера да постимо највише што можемо, знајући да пост треба да нас учини милостивима, да имамо милостиво срце, баш као што је и Бог милостив у односу на нас.

У трећем делу ове приче Господ каже да сабирамо света блага на небу. Дакле, говори о иметку, али не говори о материјалним стварима само, него опет говори о духу. Он вели: Тамо где је срце ваше, тамо је и благо ваше. Тамо где налазимо покоја, оно чему се радујемо, оно о чему размишљамо и чиме смо опседнути – то је наше благо, јер је наше срце привезано за оно што нас успокојава, што нам доноси мир и радост. Ако за извор мира, радости и среће прогласимо било шта друго у своме срцу, а не Господа, онда ће наше срце бити привезано за спољашње мање вредне ствари од онога што је

суштина живота. Дакле, не говори Господ о томе да није важно борити се за успех, градити, стицати и имати. И то је итекако важно и значајно. Међутим, ако је то извор смисла нашег постојања и ако мислимо да ће то испунити нашу душу, чинити нас радоснима и донети нам пуноћу, онда ћемо сами себе преварити. Дакле, овде Господ говори о приоритетима, шта је на првом месту, шта је најважније. Ако смо везали своју душу за Христа и ако је Он постао наше благо, онда ће све остало добити свој смисао, своје место. Међутим, ако уместо Христа очекујемо спасење на неком другом месту, ако мислимо да ћемо решити било који проблем без Христа, онда смо промашили. Може бити да ћемо постићи накратко неки успех, али далекосежни успех засигурно ће бити промашен.

Дакле, овде нас сам Господ упозорава да је Он пут, истина и живот, да најпре морамо тражити Царство небеско, тј. Њега, да то буде наше благо, а све остало ће нам се онда додати, тј. добити свој прави формат и прави значај у нашем животу. Све ово о чему говоримо био је садржај живота Светог Симеона Мироточивог кога данас славимо и кога најпре треба да имамо пример за углед. Он је управо показао да му је Христос на првом месту и да се све онда само по себи устројило и добило право место у његовом животу.

аштањем.
небесима,

